

deres Pligt. Dette er ikke Lovens Fejl, thi Loven siger udtrykkelig, at Synsmændene have at afgøre, hvorvidt det tilsigtede Forbud kan anses for fornødent for den paa-gældende Ejendom. Er det altsaa ikke fornødent, bør Synsmændene ikke afgive Kendelse om Fredlysning.

Ligesom jeg saaledes har afgørende Betæneligheder ved Bestemmelsen i § 1, maa jeg ogsaa med Hensyn til Bestemmelsen i § 2 udtale store Betæneligheder. Den ærede Ordfører erkendte selv, at det Areal, der er Tale om i § 2, faktisk tilhørte vedkommende Ejer og var ham undergivet. Ganske vist anførte den ærede Ordfører en Række Udtalelser for, at dette Spørgsmaal havde været tvivlsomt, men naar han erkender, at Arealet tilhører Ejeren, forekommer det mig, at Bestemmelsen i § 2 kommer i betænkelig Kollision med Ejendomsretten og bliver end mere besynderlig derved, at den ikke berører de bestaaende Regler, hvorefter Vejvæsenet er berettiget til at tage Grus fra Strandbredden, og heller ikke berører den paa visse Steder fra gammel Tid eksisterende Ret for Byer til at tage Grus ved Kyststrækningen. Det mærkværdige Tilfælde kunde indtræffe, at en Ejer af den Jord, der faktisk er hans Ejendomsret undergivet, vil være forhindret i at tage Materiale fra Strandbredden, medens andre Mennesker have Ret dertil. — De øvrige Bestemmelser i Lovforslaget ere mindre væsentlige, og i flere Henseender kan jeg sympatisere med dem, navnlig med Hensyn til Afmærkningen. Heller ikke har jeg noget at bemærke med Hensyn til § 4. Men selve Lovens Bestemmelse om at opgive eller rettere afslappe den Beskyttelse, som Kystejerne have ifølge Loven af 23de Januar 1862, kan jeg ikke gaa med til. Jeg erkender fuldt ud, at det kan være generende for Stenfiskerne, men det er efter min Opfattelse ikke det afgørende. Det afgørende er, om denne Beskyttelse af de danske Kyster er nødvendig og hensigtsmæssig, og saa længe jeg ikke har faaet fuldgyldigt Bevis for det modsatte, tør jeg ikke anbefale at give større Frihed paa dette Omraade.

**Ordføreren for Forslagsstillerne** (Svend Høgsbro): Over for de Udtalelser, der ere fremkomne dels fra det ærede Medlem for Langeland (Guldbrandsen) og dels fra den højtærede Minister om, at man ikke burde svække det Værn, som Naturen en Gang har lagt om vore maaske svage Kyster, vil jeg sige, at det — og det tror

jeg allerede fremgik af mine Udtalelser før — heller ikke paa nogen Maade er vor Agt. Vi ere netop gaaede ud fra, at man ikke ved de Bestemmelser, vi her foreslaa, i nogen Maade borttage eller forringe det Værn, som der af Naturen er lagt om eller maa til for at beskytte vore Kyster. Det er muligt, at dette Værn er svagt, og det er muligt, at det er udsat — eller rettere sagt, det er sikkert nok, at det er udsat — for haarde Angreb fra Havets Side, men saa maa man ogsaa rette sin Modstand mod Havet og se at bekæmpe det, hvis man kan, hvilket man jo kun kan i ringe Udstrækning; men man bør ikke, fordi man ser Faren fra Havet, søge over, hvor Gærdet er lavest, og falde over de stakkels Stenfiskere, selv om det i Virkeligheden ikke er deres Erhverv, der gør Skade. Det er det Synspunkt, vi gaa ud fra, og vi støttede os til vægtige Autoriteter. Jeg har citeret Folk, der selv have Ejendomme, som vare i høj Grad udsatte for den skadelige Indflydelse fra Havets Side; de have til fulde erkendt, at det ikke var Stenfiskerne, men Havet, der uafhængig af dem gjorde Skade. Det er naturligt, at det, det kommer an paa, er, hvilken Erfaring man i saa Henseende lægger til Grund, hvilket Syn man har paa Stenfiskeriets Skadelighed. Den højtærede Minister har paastaet, at det er Stenfiskeriet, der fremkalder Skaden, og han kræver Bevis fra vor Side for, at det ikke er saa. Ja, det kan den højtærede Minister naturligvis med en vis Fordel gøre, fordi han har den bestaaende Lov at støtte sig til; men naar man tager Sagen op uden at holde sig just til den Ret, man der har erhvervet fra Lods-ejernes Side, og ser paa, hvad der er naturligt og retfærdigt til alle Sider, og ogsaa for den store Klasse fattige Mennesker, der leve af dette Stenfiskeri, saa tror jeg dog ikke, man kan stille sig paa den Maade, saa bør man dog — naar man har alle de Midler til sin Raadighed, som den højtærede Minister har — yde sin Hjælp til at faa dette Spørgsmaal grundig undersøgt. Det kan vel siges, at for Øjeblikket staar kun vor Paastand mod den højtærede Ministers, og saa længe den højtærede Minister hævder, at Bevisbyrden ligger hos os, saa vil han sejre; men vi tør haabe af den højtærede Ministers velbekendte Humanitet, at han ikke vil nægte os sin Medvirkning til ad de Veje, som staa til hans og ikke vor Raadighed, under Sagens videre Behandling at faa oplyst, om det virkelig forholder sig saaledes, at det er Stenfiskeriet, der gør Skade, og at et Forbud der-